

Paperiin sikisi sanoja. Ne syntyivät sormenpäistä, maistuivat kitalaella kirpeänä kuin sitruuna, happamana kuin hammasrivin taakse litistetty kiivi, jostain aitojen tunteiden takaa pyöristettynä, hiottuna, ja hallittuna, aivan erilaisina kuin minä. Näillä sanoilla yritän kertoa, ettei kaikki ole hyvin edes silloin, kun hymyilen. Että keltaisen valon jälkeen syttyy aina punainen juuri ennen kuin tavoitan suojatien viimeisen valkoisen. Näillä sanoilla yritän kertoa, että tarvitsen apua, mahdollisuuksia, joita näihin ripoihin tarttuminen ei minulle tarjoa. Mutta sanat pettivät minut. Ne asettuvat riveille kuin alokkaat olkapäät tutisten, polvet koukussa sodan uhka rintalastan alla. Ne ovat liian pyöreitä tänäänkin, liian kaukana silmistä, jotka seuraavat elämän valuvan sumuna kasvojen edestä.